

Els governs municipals

«En la gestió d'aquesta crisi de la pandèmia, més que de dependència d'un organigrama jeràrquic de governs, és d'interdependència de què es tractaria»

Una altra veu, la del president Ximo Puig, també responia aquest cap de setmana al govern de l'Estat davant la no permissibilitat que el País Valencià passés a fase 1 de confinament: ?la meua responsabilitat fonamental és amb els valencians? deia, perquè considera que és el seu, de govern, qui en respon, de la seva gent. Se suma al Lehendakari Urkullu i al president Torra o a la presidenta Armengol, l'objectiu dels quals és d'ocupar-se de la pròpia, de gent. Mantenir tant de confinament confirma la història d'un cert fracàs. Potser el de no haver previst la força de l'amenaça.

I potser també confirma, des de la segona meitat del mes de març, una història de desconfiances cap a les diferents architectures de governs, per tanta confiança i sentit protector com mostra el govern Sánchez cap als ciutadans. Massa paternalisme. Però un paternalisme llunyà. ¿Per què li costa tant, a Madrid, malgrat el fracàs global dels governs i el trist paper d'Europa, de fer semblantment que aquells dirigents que marquen autoritat i fermesa en la comunicació de les decisions i acords? Deia Pla que en els pobles val més no tenir cap idea que canviar d'opinió. Això darrer no és perdonat ni pels amics. ¿No haurien pogut fer com la cancellera Merkel, que una vegada presos els acords amb els presidents dels Länder, després cadascú aplicava i aplica la normativa en funció de la seva realitat, malgrat aquesta darrera repuntada?

A Espanya, centralisme i centralitat, des de l'emergència del confinament i fins a les fases de l'arrencada, amb l'esgarrifosa pensada de les províncies per a la desescalada. Les xarxes, aquí, naturalment, fumejaven. Ho va dir molt ben dit Josep Ramoneda quan feia notar que, ?figura genuïna de l'Estat centralista, les províncies eren, a càrrec dels temibles governadors civils, corretja de transmissió del poder central?. Llavors. I, ?en l'actual règim, són el marc de la distorsió del vot, com a demarcació electoral que premia els electors dels territoris més despoblats?. I em faig meua la seva pregunta: ?¿a què venia ara donar rellevància a una organització territorial sense gairebé perfil polític?? ¿A l'obsequiosa obsessió de l'Estat, hi afegeixo, de tractar tothom igual abans que confiar en la seva pluralitat?

¿Per què Espanya opta sempre per les ordres abans que per les complicitats? Rectificat l'esglaó de la província per les regions sanitàries, ¿no caldrien també, una vegada marcat el traç gruixut, les complicitats dels governs municipals per a una desescalada en funció de cada realitat? Que potser és igual Reus que Palafrugell? O Vic que les Borges Blanques? No. Ni Paüls que Torregrossa. Qui és qui s'ocupa dels carrers, de l'escola i dels equipaments, si no els governs municipals? Qui és qui sap si realment a cada municipi i ciutat els establiments que fins ara eren considerats essencials hi responien, a les condicions exigides? I només han estat necessitats, els alcaldes i els seus equips de govern, per a fer complir, com si cadascun dels ciutadans no fóssim prou responsables de nosaltres mateixos.

¿Qui haurà de buscar més espais per encabir els estudiants a l'aula quan arrenqui el nou curs, si no els governs municipals, en complicitat, en aquest cas, amb el Departament d'Ensenyament? Que no formen part de les Taules mixtes? I no li tocava, doncs, a aquest mateix govern municipal de marcar horaris, espais i obertures de comerços, de bars i restaurants del seu poble, vila o ciutat? És d'interdependència de què es tracta. Més que no pas de dependència jeràrquica entre governs. Perquè, en realitat, una bona gestió bé deu ser conseqüència d'un bona política, oi?